

UZASADNIENIE

Powód R. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2.116,38zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 2012r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu W pozwie podniesiono, iż powód najechał samochodem osobowym na bryłę zerwanej uprzednio części nawierzchni drogi, wskutek czego doszło do uszkodzenia samochodu powoda marki M. (...).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania. W odpowiedzi na pozew pozwany podniósł, że nie został wykazany w ogóle fakt zaistnienia deklarowanego przez powoda zdarzenia, jak również związek przyczynowy między szkodą, a stanem nawierzchni, który powód wskazuje, jako miejsce i przyczynę zdarzenia.

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2013r. Sąd Rejonowy w Kutnie VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Ł. oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu stosownie do wyniku sporu.

W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Sąd orzekający dokonał następujących ustaleń faktycznych i ocen prawnych.

W dniu 29 listopada 2011r., w miejscowości B., R. J. kierując samochodem marki M. (...), najechał przednim lewym kołem na znajdującą się na środku bryłę asfaltu. Z uwagi na miejsce zdarzenia kierujący wymienił koło uszkodzone na koło zapasowe. Kierujący nie umiał wskazać przybyłym na miejsce zdarzenia funkcjonariuszom policji, bryły asfaltu, na którą najechał. Podczas penetracji miejsca zdarzenia, policjanci z Komisariatu Policji w U. nie ujawnili większych kamieni znajdujących się na jezdni lub w pobliżu, które mogłyby doprowadzić do zdarzenia W dacie zdarzenia zarządcą drogi w miejscowości B. był Zarząd Dróg Wojewódzkich w Ł., który był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. Na drodze, po której poruszał się R. J., w dniu 29 listopada 2011r. znajdowały się kawałki asfaltu R. J. wymienił we własnym zakresie samochodzie uszkodzoną oponę, amortyzator oraz felgę lewego koła. Biegły sądowy z zakresu wyceny pojazdów samochodowych i eksploatacji pojazdów mechanicznych wyliczył, iż średni koszt naprawy pojazdu powoda, w warsztacie wyspecjalizowanym w zakresie naprawy mechanicznych przy zastosowaniu części nowych i oryginalnych wyniósł 2.949,55zł brutto / 2.398,012 netto /.

W przedmiotowej sprawie powód wywodzi odpowiedzialność pozwanego z faktu wyrządzenia mu przez ubezpieczonego – Zarządu Dróg Wojewódzkich w Ł. – szkody na skutek czynu niedozwolonego. Podstawą prawną żądania jest art. 415 k.c. Do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należy: wina, szkoda, związek przyczynowy pomiędzy zawinionym zachowaniem sprawcy, a wyrządzoną szkodą.

W przedmiotowej sprawie powód wykazał tylko dwie z trzech przesłanek odpowiedzialności deliktowej, które muszą być spełnione kumulatywnie, aby przyjąć odpowiedzialność wynikającą z treści art. 415 k.c., tj. szkodę i winę sprawcy. Nie został udowodniony związek przyczynowy pomiędzy szkodą wyrządzoną R. J. a zachowaniem Zarządu Dróg Wojewódzkich w Ł., w szczególności, iż uszkodzenia pojazdu powstały w wyniku najechania na znajdującą się na jezdni bryłę asfaltu. Strona powodowa nie wykazała za pomocą właściwych środków dowodowych, iż uszkodzenia pojazdu powoda powstały wskutek niewłaściwego utrzymania stanu nawierzchni drogi i najechania na bryłę asfaltu. Ciężar udowodnienia przedmiotowej przesłanki spoczywał na powodzie, z mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Skoro, już w odpowiedzi na pozew, pozwany oświadczył, że kwestionuje powództwo w zakresie związku przyczynowego pomiędzy działaniem lub zaniechaniem ubezpieczonego a powstałą szkodą, to powód powinien był swoje twierdzenia udowodnić, czego jednak nie uczynił. Strona powodowa złożyła wprawdzie wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego na okoliczność mechanizmów powstania uszkodzenia i wskazania czy bryła asfaltowa, na którą najechał pojazd powoda mogła spowodować takie uszkodzenia, jakie wystąpiły w pojeździe R. J., jednakże powyższy wniosek dowodowy został cofnięty przez pełnomocnika powoda.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, Sąd I instancji uznał, iż powód nie udowodnił przesłanek odpowiedzialności pozwanego, w szczególności związku przyczynowego pomiędzy szkodą wyrządzoną w mieniu

powoda, a zawinionym działaniem sprawcy i dlatego też, na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 822§1 k.c., oddalił powództwo.

Powyższe rozstrzygnięcie w całości zaskarżył powód żądając jego zmiany i uwzględnienia powództwa ewentualnie uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z uwzględnieniem kosztów postępowania za obie instancje. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1. Obrzę art.45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez odmowę sprawiedliwego rozpoznania sprawy;
2. Naruszenie art. 227, 232 i 233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, błędne uznanie, że powód nie udowodnił podstaw roszczenia, a rozstrzygnięcie w zakresie związku przyczynowego wymagało wiadomości specjalnych;
3. Sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie braku udowodnienia przyczyn szkody.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji i dokonaną na ich podstawie ocenę prawną i przyjmuje je za własne.

Wbrew zapatrywaniom skarżącego, Sąd I Instancji w niniejszej sprawie dokonał bowiem prawidłowej, gdyż odpowiadającej wymogom określonym w art. 233 § 1 k.p.c. oceny dowodów, w oparciu o którą wyprowadził również trafne wnioski jurydyczne. Swoje stanowisko zaś nadto wyczerpująco i przekonująco uzasadnił. Wobec faktu, że nie jest rzeczą Sądu Odwoławczego, powielanie wyводу, trafnie przytoczonego już przez Sąd I Instancji, którego argumentację, Sąd Okręgowy w pełni aprobuje i przyjmuje za własną, w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów podniesionych w apelacji.

Zarzuty te konstruowane są w odwołaniu do polemicznego stanowiska apelującego w przedmiocie oceny dowodów zgromadzonych w toku postępowania oraz wniosków co do kształtu okoliczności faktycznych stanowiących podstawę weryfikacji zasadności złożonego przez niego powództwa w kontekście relewantnych przepisów prawa materialnego. Wbrew oczekiwaniom apelującego, nie jest to jednak wystarczające dla podważenia prawidłowości kwestionowanego orzeczenia

Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że zarzut wadliwej oceny dowodów dla swojej skuteczności winien określać jakich to konkretnie uchybień dopuścił się sąd orzekający, naruszając tym samym zasady logicznego rozumowania bądź wskazania doświadczenia życiowego w toku wyprowadzania wniosków w oparciu o przeprowadzone dowody. Osoba skarżąca może zatem tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności oraz mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy. Mając wskazany wymóg na względzie, skarżący usiłuje wprawdzie formułować swoje zastrzeżenia w sposób mu odpowiadający, niemniej jednak jedynie pozornie. Uwzględnić bowiem należy, że apelujący zarzuca sprzeczność poczynionych ustaleń i wyprowadzonych przez Sąd I Instancji wniosków ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Niemniej jednak sprzeczności tej nie wykazuje. W przeciwieństwie do Sądu Rejonowego, swoje stanowisko uzasadnia bowiem opierając się wyłącznie na wybiórczo powołanych dowodach, bez odniesienia się do całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zważyć zaś należy, że dla podważenia dokonanej przez Sąd I Instancji oceny dowodów oraz poczynionych w oparciu o nią ustaleń nie jest nawet wystarczające wskazanie, że zgromadzone dowody pozwalają na wyciągnięcie odmiennych wniosków co do okoliczności faktycznych danej sprawy. Z pewnością zaś zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów

nie może polegać tylko na przedstawieniu własnych, zadowalających dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla niego oceny materiału dowodowego w oderwaniu od całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Do tego natomiast, w ocenie Sądu Okręgowego, sprowadza się wywód apelacji. Nie sposób przy tym nie zauważyć, że apelacja w przeważającej mierze opiera się na ponownym, niemniej wybiórczym akcentowaniu okoliczności, które zostały już przez Sąd I Instancji dostrzeżone i rozważone, przy czym bez odniesienia się do całokształtu wniosków i wyводу przedstawionego w tym względzie przez Sąd Rejonowy.

W ocenie Sądu Odwoławczego, skarżący w bardzo lakonicznym uzasadnieniu apelacji, nie zdołał przedstawić jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważałyby prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Zważyć wszak należy, że w kwestii zasadności apelacji kluczowe znaczenie ma to czy zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie, że powód udowodnił związek przyczynowy między szkodą a zawinionym działaniem bądź zaniechaniem Zarządu Dróg Wojewódzkich w Ł., za którego odpowiedzialność przejął pozwany ubezpieczyciel. W ocenie Sądu Okręgowego powód swym obowiązkiem dowodowym w tym zakresie nie sprostał. Podkreślić należy, iż samo twierdzenie strony postępowania cywilnego nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności / art. 227 k.p.c. / powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą / art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. / szczególnie w sytuacji, gdy przeciwnik procesowy konsekwentnie podważa istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą poniesioną przez powoda a stanem nawierzchni drogi, za którą odpowiada podmiot ubezpieczony u pozwanego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia apelacji i działając na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania za II instancje rozstrzygnięto na podstawie art.98 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. obciążając całością tych kosztów powoda stosownie do wyniku sporu.

Na zasądzoną tytułem kosztów kwotę składają się poniesione przez pozwanego koszty zastępstwa procesowego przed II instancją, których wysokość uzasadnia treść § 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu przy uwzględnieniu § 12 ust. 1 pkt. 1 w/w rozporządzenia